

ligiosorum virorum, de quibus videtur loqui Possidius. Nam prius ponit clerum sufficientissimum, qui vel totus, vel præcipuus erat religiosus, et illa verba, *virorum ac feminarum continentium* valde proprie indicant personas laicas. Quod etiam colligitur ex eodem Augustino, epist. 76 ad Aurelium, ubi dicit ad militiam clericatus, non desertores monasteriorum eligendos esse, sed ex iis qui in monasterio permanent, non nisi probatiores atque meliores in clerum assumendos esse: *Cum aliquando* (inquit) *bonus etiam monachus via bonum clericum faciat, si adsit ei sufficiens continentia, et tamen desit instructio necessaria, aut personæ regularis integritas.* Et ex eadem epistola constat quantam curam et providentiam suorum monachorum haberet Augustinus, etiam post adeptum Episcopatum. Denique per se est valde credibile Augustinum, suæ religionis propagationem, non minus in fratribus, quam in Canonicis procurasse, nam utramque videbat esse necessariam populo suo ad utriusque status perfectionem. Et generalem charitatem ac zelum animarum habebat; quod ex omnibus ejus operibus satis constat; specialiter vero colligitur ex epist. 64 ad Aurelium, Carthaginensem Episcopum, in qua eum exhortatur, ut diligentiam adhibeat extirpandi quædam vitia per universam Africam, et in fine gratias agit de agro, provisione et liberalitate ipsius fratribus donato. In quo indicat jam tunc fuisse monasterium suorum fratrum Carthagine. Clarius vero, lib. 2 Retractationum, cap. 21, ait, cum apud Carthaginem monasteria esse cœpissent, ea occasione scripsisse librum de Opere monachorum. Quæ duo conjungendo, illa monasteria monachorum fuisse intelligimus; cumque, ut supra vidimus, ipse Augustinus primus in Africam monachorum institutum invexerit, plane concluditur monasteria Carthaginensia ab Augustinianis fluxisse, et licet fortasse aliqua ab Augustini disciplina desciverint, plura illius institutum retinuisse. Quod satis etiam ipse Augustinus indicat, libro de Opere monach., c. 30, ubi ait scripsisse illum librum, *id maxime curans* (inquit), *ne boni fratres Apostolicis præceptis obedientes, a pigris et inobedientibus prævaricatores dicerentur; et infra: Ne monasteria doctrina saniore fundata corrumpantur; et infra: Sciant cæteri fratres et filii nostri, qui hanc per ignorantiam defendere consueverunt, etc.* Per quæ omnia judicantur illa monasteria, quæ sana erant, ex filiis Augustini fluxisse, et in doctrina ejus fundata.

21. Hinc vero multi pro certo habent, omnia monasteria, et omnes monachos, qui post Augustinum fuerunt in Africa, S. Augustini eremitas fuisse, ut Beatum Fulgentium, et alios similes, qui post Augustinum floruerunt; quibus ego non contradico, quia convincere non possum id falsum esse. Dico tamen rem esse incertam, quia, licet forte ante Augustinum monachi in Africa introducti non fuerint, ut in superioribus diximus, et attingit etiam Cæsar Baronius, 4 tom., ann. 391, nihilominus postea facile potuerunt alii Episcopi, ad imitationem quidem ejus, monasteria in suis diocesis ædificare, non tamen sub regula ejus, sed juxta propriam institutionem, sicut jam noverant fieri in Italia. Sic legimus in vita Santi Fulgentii, cap. 3, Felicem quemdam Episcopum ædificasse sibi monasterium, in quo Sanctus Fulgentius monachus factus est, ut refertur c. 4, et inde transit ad aliud monasterium alterius Felicis Abbat, ut dicitur c. 6, quod Abbatis nomen videtur alienum a regula et professione eremitarum D. Augustini. Unde quod de Fulgentio dicitur, incertum etiam fit, quia ille etiam dicitur fuisse Abbas et Pater multorum monasteriorum. Sed de hoc paulo post redibit sermo. Atque hæc sunt quæ de prima origine illius religionis Augustinianæ conjectare possumus.

CAPUT IX.

AN AUGUSTINIANI EREMITÆ, QUI NUNC EXISTUNT, SINT IDEM QUI OLIM TEMPORE AUGUSTINI IN AFRICA; AN DIVERSI ET MENDICANTES.

1. *Una suppositio pro decisione.* — *Puncta tria decidenda.* — Nunc vero explicandum superest, an religio, quæ sub eodem modo nomine *Eremitarum S. Augustini* nunc est in Ecclesia, eadem cum illa, superiori capite tractata, sit reipsa, vel tantum nomine. Ad hoc autem definiendum unum aliud tanquam certum supponendum est, scilicet, hanc religionem, prout nunc est, tempore Innocentii IV et Alexandri IV fuisse in eam formam redactam, quam nunc habet, et solemniter approbatam et confirmatam; quod quomodo factum fuerit, paulo post videbimus. Hoc ergo posito, tria puncta inquirenda sunt. Primum, an ille ordo, qui ab Augustino fuit institutus usque ad tempora Innocentii IV duraverit in Europa. Secundum, an omnes eremitæ, qui jussu et opere Innocentii in hac familia congregati sunt, fuerint illius professionis vel religionis Sancti Augustini. Tertio, esto omnes

vel plures illorum Augustiniani fuerint, nihilominus nova fuerit religio ex omnibus facta, vel eadem instaurata, et aliquantulum immutata.

2. *Arguitur affirmative ex historiis.* — *Item ex decretis Pontificum.* — Circa primum, multi ex historiographis et modernis affirmant in persecutione Vandalorum, quæ vivente adhuc Augustino in Africa cœpit, omnia eremitarum monasteria destructa fuisse, et monachos ipsos partim necatos, partim dissipatos fuisse, non tamen omnino extinctos. Unde D. Antoninus, d. c. 14, § 3, existimat aliquos illorum in Italiam transvisse; vel quia inde cum Augustino venerant, vel quia audiverant ibi esse monachos simile vitæ statutum servantes; ipsi vero, ut inquit, vel solitarie vivebant eremiticam vitam agentes, vel monasteria ædificarunt, et congregarunt, in quibus religio illa usque ad Innocentium IV servata est; et simili modo potuerunt alii transire in Hispaniam, Galliam, et alias provincias, et in eisdem se conservare. Quanquam enim de tota hac re historiam authenticam non habeamus, ut fatetur D. Antonin. supra, ex quadam vero traditione et ex nonnullis vestigiis, quæ sub nomine Augustiniano semper manserunt, videtur hoc fieri verisimile. Præcipue vero apud nos faciunt nonnulla Pontificia decreta, quæ hoc confirmant; unum est capitulum *Insinuare*, Qui clerici vel voventes, ubi Innocentius III refert et approbat professionem cujusdam femine, emissam in manibus cujusdam de Patribus S. Augustini, cum habitu ejusdem religionis, ubi Glossa advertit feminam illam solemnizasse votum suum, tradendo se ordini S. Augustini. Erat ergo ille ordo ante Innocentium III, constat enim non fuisse illo tempore inchoatum. Contigit autem factum illud in Lusitania; nam Innocentius ad Episcopos Olyssipponensem et Conimbricensem scribit; ergo erat jam hic ordo in Hispania. Quod autem etiam in Anglia esset, colligitur ex c. *Dilecti filii*, de Appellat., ubi refertur causa quæ agebatur inter Priorem S. Augustini, et Archiepiscopum Cantuariensem, quam Innocentius definit in favorem Prioris et monachorum. Refert etiam Antoninus supra, Innocentium III dedisse fratribus S. Augustini privilegium scriptum, confirmando in favorem illorum locum quemdam S. Antonii in provincia Senensi. Unde constat, jam tunc etiam fuisse in Italia hunc ordinem. Præterea, in cap. unico, de Religiosis domibus, in 6, § *Sane*, dicitur institutio ordinis S. Augustini præcessisse ante Concilium Lateranense sub Innocentio III. Illa autem institutio antiquior nulla alia esse potest, nisi quæ ab Augustino facta est, quia nulla alia meruit hoc nomen eremitarum S. Augustini, præsertim ante Innocentium III; ergo necesse est ut ipse ordo duraverit; parum enim ad rem fecisset institutionem fuisse antiquam, si extincta fuisset. Ex his videtur satis colligi, hunc ordinem nullo tempore omnino defecisse post Augustinum, quia nullum aliud initium illius ordinis invenitur ante Innocentium III. Addunt præterea aliqui Innocentium I specialiter approbasse regulam S. Augustini, et præcepisse ut eremitæ, qui in variis locis Italiæ vivebant, sub ea militarent, et Zozimum Papam plura privilegia huic ordini concessisse, et Leonem I nomen eremitarum S. Augustini eis indidisse.

3. *Arguitur negative.* — *Pars affirmativa cum quibusdam moderationibus adhibendis arripit.* — Verumtamen hæc omnia aliis non satisfaciunt, ideoque nihil certi de duratione monachatus, seu vitæ eremiticæ ab Augustino institutæ pro toto illo tempore affirmari posse. Nam imprimis, quæ de Pontificibus Innocentio I, Zozimo et Leone I dicuntur, incerta sunt, quia in communibus historiis non referuntur, neque in actibus illorum Pontificum. Illa vero jura decretorum non satis rem probant; tum quia potuerunt esse multæ Ecclesiæ vel cœnobii monachorum *S. Augustini* nuncupata, quia ad illius imitationem informabantur, quamvis ab eo institutionem non haberent, sicut de monachis S. Hieronymi supra diximus, vel etiam potuerunt sic appellari, quia sub regula S. Augustini militabant. Imo, etiam si admittamus nunquam defuisse hujus regulæ, ex quo ab Augustino facta est, aliquos professores et observatores, non tantum clericos, sed etiam monachos et eremitas, hoc tamen non satis est ut dicamus omnes illos esse successores eremitarum S. Augustini, alias etiam eremitæ S. Hieronymi, et plures alii possent dici successores illorum; oportet ergo ostendere et idem genus vitæ, et eundem aut similem habitum, ac denique continuam successionem et unionem, sub continua etiam Prælatorum successione tenuisse, quod difficile ostendi potest. Et sane res est obscura et incerta. Nihilominus tamen prior sententia cum moderatione explicata suam habet probabilitatem, quam in sequenti puncto melius declarabimus.

4. Circa secundum ergo punctum propositum n. 1, quidam contendunt omnes eremitas quos Innoc. IV in hunc ordinem redegit, fuisse ex his, qui a primo Augustini monasterio descenderunt. At profecto hoc nec probari potest, nec facile credi; nam ante Augustinum multi eremitæ fuerunt, prius quidem in Oriente, et postea in Occidente, præsertim in Italia, ut ipsemet Augustinus commemorat. In præsentem enim non sumuntur eremitæ strictè, prout distinguuntur a cœnobitis, quia vitam omnino solitariam agunt, sed pro quibuscumque, qui religiosam vitam contemplativam in locis ab oppidis et consortio hominum separatis observant, etiamsi in communi monasterio vivant, sicut revera vixit Augustinus cum suis fratribus, et vivebant monachi, quos ipse Mediolani sub disciplina vidit, et alii quos fuisse diximus in Gallia in monasterio S. Martini. Et Antoninus et alii referunt ante Augustinum fuisse similes eremitas in monte Pissano, et in Centumcellis, et fortasse erant in aliis locis; ergo non est cur credamus omnes eremitas, qui in Italia, Gallia, Hispania et aliis locis durarunt usque ad Innocentium IV, natos fuisse ex dispersione eremitarum Africanorum; cur enim illi magis durarunt quam alii, vel cur post illos non potuerunt alii insurgere sub diverso habitu, nomine, et regula, seu vivendi modo? Accedit, quod ante Augustinum dicuntur fuisse in Italia similes eremitæ, in monte Pissano et Centumcellis, et fortasse in aliis locis; ergo vel ea, vel plura alia, potuerunt esse postea monasteria eremitarum, quæ non duxerunt ex Augustino originem, sed aliunde; ergo per successionem potuerunt etiam durare, vel etiam multiplicari usque ad tempora Innocentii et Alexandri IV.

5. Auctoris resolutio. — *Eremitas S. Augustini a Guilielmo fuisse reformatos quidam putant.* — Dicendum ergo est, unionem illam factam esse non solum ex eremitis Augustinianis, sed etiam ex aliis, eujuscumque regulæ vel nominis essent; hoc constat ex huius Alexandri IV, de prædicta unione. Præcipue vero dicuntur eo tempore fuisse eremitæ, qui appellabantur *Guilielmitæ*, alias *Villelmitæ*, a Guilielmo, duce Aquitanie, qui eremita factus non solum sanctam vitam egit, sed etiam auctor multorum eremitarum fuit, præsertim per Galliam, Germaniam et Flandriam, qui ex nomine auctoris, *Guilielmitæ* nominati sunt. Ita referunt historiographi nonnulli moderni, qui addunt hunc Guilielmum

professum fuisse regulam S. Augustini, atque ita ex eremitis S. Augustini fuisse, et consequenter ejus congregationem ejusdem ordinis fuisse, Guilielmumque tantum fuisse reformatorem et instauratorem eremitarum S. Augustini, quamvis in illis Provinciis Gallie et Germanie ab illo Guilielmitæ nominentur¹.

6. *Ostenditur tamen non fuisse eorum reformatorem.* — Sed ut verum fatear, in ejus vita, quam ex Theobaldo Episcopo refert Surius, die decimo Februarii, nihil invenitur quod Augustini regulam, vel aliquam peculiarem professionem redoleat, sed solum vivendi modum eremiticum, solitariam, et nimis austeram. Nec ibi legitur ipsum suscepisse habitum S. Augustini, sed solum postquam ad meliorem mentem a S. Bernardo conversus est, consuluisse virum eremitam, sanctam et solitariam vitam agentem (de quo etiam non legitur ejus professionis esset vel regulæ), et ab eo fuisse indutum lorica ferrea, quam semper portavit, et missum fuisse ut renuntiaret omnibus suis bonis, et pedes peregrinando conspectui Pontificis se præstaret, quod ipse perfecit, et postea Hierusalem transiit, et tum ibi, tum postea in locis aliis per multos annos solitariam et rigidissimam vitam dicitur egisse. Nec etiam ibi legitur fecisse cœnobium aliquod, aut reformationem in eremitis S. Augustini. Solum in cap. 18 refertur, eum post reditum ab Hierusalem in Tusciam in speluncam horribilem se recepisse brevi tempore, aliquem numerum sociorum religiosorum ei fuisse copulatum, cum quibus aliquandiu vixit, et hospitale in eo loco construxit. Sed quia socii ab instituto brevi defecerunt, ab eis discessit, et hospitale cuidam eorum, Petro vocato, commendavit, transivitque ad alium montem, ut eandem vitam rigidam et solitariam ageret, ubi etiam alii socii ei adjuncti sunt, qui tamen eum non sunt imitati, et ideo cum eis non perseveravit, ut ex cap. 21 constat. Unde (ut e. 22 subjungitur) solus recessit in terram desertam, vocatam stabulum Rhodis, quæ est in territorio Senensi, ut recte probat Cæsar Baronius, in Annotationibus ad Martyrologium, decima die Februarii; ibi ergo usque ad finem vite solitariam vitam egit, unum tantum socium et ministrum habens. Neque quidpiam aliud aliud de cœnobiis ab eo constructis, nec de reformatione ab eo facta, in ordine eremita-

¹ Vide Onuphrium in chronico anno 1160.

rum Sancti Augustini, nec de habitu particulari ejus, aut regula a Theobaldo refertur.

7. *Imo nec fuisse professum statum religiosum.* — Imo, quod magis notandum est, ex tota narratione ejus non colligitur hunc sanctum virum aliquando fecisse professionem, seu vota substantialia religionis, et præsertim non constat alicui obedientiam promisisse; sæpius enim et mutavit eremum, et aliqua ex parte vivendi modum sine dependentia ab alterius voluntate; quapropter status vite ejus proprie videtur fuisse eremiticus, qualis olim fuit in Paulo, Hilarione, et aliis Anachoretis, quos supra diximus non esse integre religiosos ex defectu subjectionis et obedientie. (Vide Alvarum Pelagium, lib. 2 de Planetu Ecclesie, c. 51 et 13).

8. *Quomodo potuerit dici reformato, atque inde Guilielmitas vocari ipsos reformatos.* — Fieri tamen potuit ut, exemplo hujus sancti viri, eremite, qui tunc erant, fuerint reformati; itaque licet per se ipsum cœnobia non ædificaverit neque habuerit, nisi unum vel duos veros discipulos, per illos postea potuit plures procreare. Quod indicatur in vita ejus, cap. 22, ubi de Alberto, ejus discipulo, dicitur: *Nec fraudatus est a suo desiderio vir desideriorum* (id est, Guilielmus), *proficiente in hoc ejus discipulo* (id est, Alberto), *ut postmodum multorum pater fieret filiorum*; ubi significatur Albertum illum eremite illos propagasse. Ibidem etiam fit mentio alterius discipuli *Venerabilis Petri, Prioris Montis de Pruno*, qui videtur esse ille, cui hospitale commendavit, ut supra diximus; per hunc ergo potuit etiam congregatio seu vita eremitarum reformari, et a primo auctore Guilielmitæ vocari. Quomodo autem hi omnes pertineant ad progeniem Augustini, aut ad ordinem ejus, non video, nisi aliunde constet, aut discipulos Guilielmi regulam Augustini, et habitum ejus recepisse, et rigorem aliquem juxta exemplar et consilia sui magistri addidisse.

9. *Neque item eremite S. Augustini videntur fuisse, quos instituit Joannes Bonus.* — Idem censeo de alio genere eremitarum, qui ad hanc congregationem reducti sunt ab Alexandro IV, quorum auctor fuisse dicitur Joannes Bonus, qui floruit tempore Innocentii III, et fuit vir eremita egregie sanctitatis, et magnæ austeritatis, ut refert Anton., 3 p., t. 24, c. 13. Ex quo loco constat, ad eum, in suo eremitorio permanentem, plures accessisse,

qui imitatores vite illius facti sunt¹; illi ergo usque ad Alexandrum IV propagati fratres Joannis Boni vocati sunt, et iidem esse censentur, qui eo tempore *Fratres penitentiae Jesu Christi* vocabantur. In gestis autem ab hoc Joanne Bono nihil referri reperio, de habitu, aut regula, aut ordine S. Augustini, sed tantum de vita eremitica et austera in generali. Unde sectatores ejus sicut ab Augustino nomen non acceperunt, ita nec in speciali modo vivendi, seu in specifica ratione status, ut sic dicam, sed solum in genere eremitarum cum successoribus Augustini, si qui fortasse tunc erant, convenisse videntur. Atque ad eundem modum fuerunt forte eo tempore per Italiam et alias provincias alii eremite, vel anachoriticam, vel cœnobiticam vitam agentes, variis tum habitibus, tum etiam consuetudinibus, vel constitutionibus utentes, de quibus nobis nihil certo constat in particulari, sed solum in hac generalitate et confusione, hanc enim varietatem historie indicant, et Bulla Alexandri IV supponit. In hac autem multitudine eremitarum verisimilius est multos fuisse sub hoc nomine eremitarum S. Augustini; nam conjecturæ supra factæ id ostendunt, et in multis provinciis et regnis reperiuntur antiqua monasteria illius appellationis et nominis, et scripturæ etiam antiquæ, quæ talium monasteriorum mentionem faciunt. An vero plura vel pauciora horum monasteriorum vel eremitarum fuerint hujus vel alterius religionis, mihi non constat.

10. *An post Augustinum usque ad Benedictum omnes monachi fuerint eremite Augustiniani.* — Non omitam autem hic advertere, satis esse obscurum et incertum in historiis, an *monachi*, et *eremite*, sive solitarii, sive cœnobitici, qui in Occidente fuerunt a morte Augustini usque ad D. Benedictum, fuerint ejusdem professionis, ita ut illa nomina tanquam synonyma accipienda sint, vel in re ipsa aliqua sit inter eos constituenda differentia; nam hinc pendet alia quæstio, an, scilicet, tempore Alexandri IV, soli illi, qui eremite nuncupabantur, et a monachis in aliquo sibi proprio distinguebantur, ad hanc religionem ordinis eremitarum reducti fuerint, vel utrum aliqui etiam ex monachis in hac reductione fuerint comprehensi. Nam in hoc etiam invenitur diversitas in chronicis hujus

¹ Vide Sabelli., *Ænead.* 9, Fascicul. temporum, Pontacum in chroni.; faciunt enim hunc Joannem fundatorem eremitarum.

religionis, et ex illis terminis pendent multa, quæ de hac antiquitate dicuntur. Interdum enim dicunt eremitarum Augustini institutum fuisse distinctum a monachali, interdum vero hujus professionis faciunt fere omnes antiquos Sanctos, qui post Augustinum monachi fuerunt ante Benedictum, vel extra regulam ejus, ut Fulgentium, Columbanum, et similes; sed quod ad primum attinet, difficile est differentiam illam explicare, quia, licet nomen *eremite* pro *solitario* seu *anachoreta*, sumi soleat, ut præcedenti libro notavimus, cum Isidoro, lib. 7 Originum, cap. 13, et lib. 2 de Officiis Ecclesiasticis, c. 15, tamen hic ad cœnobitas extenditur, qui in eremis degunt; constat enim eremitas S. Augustini cœnobitas fuisse; *monachi* autem, proprie et specificè sumpti in hoc sensu, etiam agunt solitariam vitam ex vi suæ professionis, ut constat de S. Benedicto, Bernardo, Bruno, et aliis, et ante hos de Antonio, Basilio, et aliis Orientalibus; quæ igitur differentia assignari potest inter eremitas et monachos eorum temporum?

11. *Unum signum distinctionis inter monachum et eremitam Augustinianum rejicitur. — Rejicitur alterum signum. — Neque apud Augustinum legitur differentia ulla inter suum eremitam, et monachum.* — Dicunt aliqui, non tam in instituto vitæ, quam in aliquo signo externo distinctos fuisse. Duo autem signa ponuntur: unum est, quia eremite incedebant præcincti cingulo ex corio; nam Antoninus supra refert Augustinum præcinxisse se hujusmodi cingulo ad differentiam monachorum. Sed, ut supra dixi, illud non habet auctoritatem, et præterea differentia illa parum momenti esse videtur. Nam Cassianus, lib. 1 suarum Institutionum, cap. 2, cingulum monachi ponit inter vestimenta ejus, quod cingulum dicit fuisse pelliceum, ad imitationem Eliæ, qui incedebat zona pellicea accinctus renibus, 4 Regum 2, quod etiam dicitur de Joanne Baptista, Matthæi 3; idem habet Basilius, in Reg. fusius disp., c. 23, et Joann. Hierosolymitanus, lib. de Instit. prim. monach., cap. 37, qui omnes tanquam insigne monachi ponunt zonam pelliceam. Alii pro differentia assignant, quod eremite incedebant baculos in manibus portantes, ex quodam Brevi Alexandri IV, ubi indicat hanc fuisse differentiam inter habitum eremitarum S. Augustini, et habitum monachorum, quod eremite baculos in manibus ferebant; sed hæc etiam differentia et parvi momenti est,

et incerta, quia non constat vel eremitas hoc habuisse ex institutione, aut ex generali consuetudine, neque etiam e converso constat monachos nunquam incessisse portantes baculos in manibus. Quin potius, Joan. Hierosolymitanus, de Institut. antiq. monach., c. 41, hoc ponit tanquam ex more antiquorum monachorum, quod ab Eliseo deducit, quem baculum habuisse constat ex 4 Reg. 4. Apud Augustinum quoque inter eremitam cœnobiticam vitam agentem, et monachum, nullum discrimen invenitur, ut constat ex locis adductis, præsertim ex Psalmis; et ex sermonibus ad fratres in eremo, cujuscumque tandem auctoris sint, idem constat, ut videre licet sermone 14, 22 et sequentibus. Imo nomen eremite raro vel nunquam apud Augustinum invenitur, sed tantum nomen monachi aut solitarii.

12. *Auctoris sententia, quod nomen eremite pro Augustinianis non sit admodum antiquum. — Neque intra Africam omnes post Augustinum religiosi, ejus eremitas fuisse constat.* — Existimo ergo discrimen hoc inter monachum et eremitam non esse antiquum, nisi hæ voces in illa significatione sumantur, ut eremita significet anachoretam, et monachus cœnobitam contemplationi deditum, et a communi hominum habitatione separatam, quorum vitam distinctam descripsit Augustinus, lib. 1 de Moribus Ecclesiæ, cap. 31, licet propria nomina eis non imposuerit. Unde, sicut non omnes monachi, qui fuerunt post Augustinum, professores sui instituti fuerunt, ita neque omnes eremite, quod est manifestum, præsertim extra Africam; nam in Africa aliqui volunt religiosos omnes, qui post Augustinum fuerunt, sive clericos, sive laicos, quocumque nomine *monachorum*, vel *eremitarum* appellantur, fuisse progenitos ex aliquo monasteriorum Augustini, quod non repugnat ita contigisse, ut per se patet; tamen non satis ostenditur ita fuisse. Quia in illo tempore non erant monasteria religiosorum exempta, neque ita inter se unita sub uno Prælate communi, seu generali, sicut nunc sunt, sed in unaquaque diœcesi monachi erant subditi Episcopo illius loci, et ab illo approbatur ritus vivendi illorum. Unde sicut Augustinus in sua diœcesi monasteria condidit, vel antequam esse Episcopus, approbante Valerio, vel jam Episcopus, sua auctoritate, ita poterunt postea alii Episcopi in Africa condere propria monasteria, vel secundum regulam Augustini, vel secundum aliam propriam; et

ita in vita Fulgentii, cap. 4, legimus Faustum Episcopum sibi monasterium construxisse, in quo Fulgentius factus fuit monachus; et in cap. 8 fit mentio alterius monasterii Felicis, Abbatis, ubi postea Fulgentius Abbas fuit; et cap. 12 fit mentio B. Eulalii, Episcopi Syracusani; et cap. 14 commemoratur aliud monasterium Vivicense, ad quod tentavit Fulgentius divertere, quia in eo rigidi propositi antiqua disciplina servabatur. Et ipsemet Fulgentius jam factus Episcopus in suo Episcopatu proprium monasterium edificavit, cap. 19, et postea aliud, cum esset a tyranno relegatus, in quibus omnibus nulla fit mentio regulæ S. Augustini. Imo *Abbatem* nominat, quod nomen in religione S. Augustini videtur inusitatum. Item commemorat *perpetuam abstinentiam a carnibus*, de qua non est usus inter eremitas S. Augustini. Quæ conjecturæ non convincunt illos monachos non fuisse eremitas S. Augustini; potuerunt enim in his accidentalibus esse varii mores, licet religio esset eadem, et eandem haberet originem, faciunt tamen rem dubiam. Unde etiam incertum est an omnes monachi, qui Africa prodierunt, fugientes aut Vandalorum persecutionem, aut postea Maurorum, Augustiniani fuerint, quia si in Africa discursu temporis multiplicata fuerint instituta, ex omnibus illis exire potuerunt.

13. *De religiosis extra Africam res est certa. — Multo autem certius est non omnes eremitas, qui extra Africam fuerunt, post tempora Augustini, fuisse illius successores; nam, ut diximus, etiam ante Augustinum erant eremite in Italia. Item, quia diximus eremitas, et monachos eum proportionem sumptos, eosdem fuisse illo tempore, id est, vel cœnobiticos inter se comparatos, vel anachoretas inter se. At constat non omnes monachos Italiæ Augustinianos fuisse ullo tempore. Denique D. Gregorius in Dialogis plures commemorat monachos ante tempora S. Benedicti, ut in lib. 1, de Equitio, Anastasio, Martino; et lib. 2, de Romano monacho, qui Benedicto habitum religiosum tradidit ac ministravit, quem nullus hactenus dixit esse eremitam Augustinianum, nec de reliquis cum fundamento affirmari potest. Illi autem monachi erant revera eremite, vel ex solitariis, vel socialibus.*

14. *Post Benedictum monachi ab eremitis quibuscumque videntur fuisse distincti. — Quales eremite sint ab Alexandro IV in Augustinianam familiam redacti. — Probabile autem est*

post tempora D. Benedicti aliquam fuisse observatam distinctionem inter monachos et eremitas, præsertim in Europa seu in Italia: nam religiosi S. Benedicti nunquam vocati fuerunt eremite, ut constat ex modo loquendi, tam jurium quam historiarum; imo videtur nomen *monachorum*, quasi per antonomasiam fuisse accommodatum ad professores illius instituti, et aliorum qui ab eo manarunt, vel qui Benedicti regulam susceperunt, ut supra conjectavimus. *Eremitarum* autem nomen retentum est ab aliis, qui in eremis religiosam vitam agebant, vel sine speciali regula, vel sub regula Augustini; imo, multi erant qui veram religionem non profitebantur, ut notat Archidiaconus, in cap. *Cum ex eo*, § ultimo, de Excessibus Prælatorum, in 6; et eremite illi, qui ab Alexandro IX in hanc religionem redacti sunt, religiosi omnes erant, ut videtur verisimilius; distincti vero a monachis in sensu explicato, id est ab his, qui monastica instituta, quæ nunc sunt in Ecclesia, profitebantur. Inter se vero non unius rationis erant, sicut nec unius nominis, habitus, aut regulæ: verisimilius autem est quamplures eorum, seu aliquam familiam ex eis præcipuam ex successoribus Augustini fuisse, nonnullos etiam, quamvis proprios habuerint fundatores, regulam Augustini suscepisse.

An ex eremitis quos Alexander IV in unam religionem coegit, nova religio fuerit instituta, an tantum Augustiniana reformata.

15. *Primum argumentum partis affirmantis novam religionem fuisse institutam. — Superest ut de tertio puncto n. 4 proposito breviter dicamus, nam ex eo maxime pendet resolutio dubitationis circa originem et antiquitatem hujus religionis; nam si in unione facta ab Alexandro IV ex multis familiis una religio ab illis distincta orta est, erit hæc nova religio, cujus initium ab eo tempore computandum erit; si vero aliter facta est illa unio, aliter etiam de origine hujus religionis censendum erit. Videtur autem nova religio tunc inchoata. Primum, quia, sicut in naturalibus, quando ex simplicibus inter se mistis aliquid unum generatur, illud distinctum est ab ipsis simplicibus, novamque originem, et distinctam ab illis habet, ita in moralibus, atque adeo in præsentis mixtione, et quasi transmutatione censendum videtur.*

16. *Responsio ad hoc argumentum. — Sua detur dicta responsio tripliciter. — Ad hoc tamen optime responderi potest, non esse com-*